

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a JUDr. Dagmar Nygrínové v právní věci žalobce: **M. S.**, zast. Mgr. Faridem Alizeyem, advokátem, se sídlem Stodolní 834/7, Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 21. 10. 2014, č. j. 45 Az 31/2014 – 22,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 28. 4. 2014, č. j. OAM-123/ZA-ZA13-ZA14-2013 rozhodl tak, že žalobci se mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, neuděluje.

[2] Žalobce podal proti uvedenému rozhodnutí žalovaného žalobu, kterou Krajský soud v Praze shora označeným rozsudkem zamítl a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Krajský soud shledal, že žalobcem tvrzené obavy z výhrůžek bezpečnostních orgánů nepředstavují reálnou hrozbu pronásledování především proto, že žalobce se shromáždění, které vyvrcholilo potyčkou a policejním zatýkáním, zúčastnil již v roce 2008 a poté v Arménské republice bez potíží s policií do roku 2013 žil, pracoval a dokončil vysokoškolské studium. Vzhledem k tomu, že žalobce žádné potíže se státními orgány neměl, ač s nimi přišel do kontaktu při dalších volebních akcích, či při vydání jeho cestovního dokladu, nelze přijmout závěr, že by se v posuzovaném případě jednalo o pronásledování za uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) a b) zákona o azylu, nebo že by mu hrozila vážná újma ve smyslu § 14a zákona o azylu. Důvodnou neshledal krajský soud ani námitku stěžovatele ohledně neudělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, neboť rozhodnutí žalované je v části týkající se humanitárního azylu přezkoumatelné, není nesrozumitelné a netrpí vadou spočívající v nedostatku důvodů. Žalovaný si totiž obstaral potřebné množství informací o zemi původu žalobce, podrobně rozebral jeho situaci a zohlednil relevantní skutečnosti. Na tomto závěru nemůže nic změnit ani tvrzení žalobce, že ve vlasti nikoho

nemá, jeho matka žije v České republice a v zemi původu mu hrozí pronásledování ze strany soukromých osob, neboť jde o tvrzení nová, v případě tvrzení o pronásledování zcela nekonkrétní a ve správním řízení vůbec neuvedená. Žalovaný tak zjistil skutkový stav v potřebném rozsahu a neporušil tedy ustanovení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, jak tvrdil žalobce. Žalovaný rovněž přihlédl ke všem tvrzením žalobce a ke všemu, co v řízení vyšlo najevo, a obstaral si dostatek informací k vydání rozhodnutí. Podle krajského soudu nelze žalovanému vytýkat, že si pro své rozhodnutí měl obstarat další podklady – zprávu norské zpravodajské agentury, jak tvrdí žalobce, neboť žalovaným shromážděné materiály o zemi původu pocházejí z věrohodných zdrojů a obsahují dostatečně relevantní informace. Výtkami ohledně nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí a nevstřícnosti žalovaného vůči žalobci se krajský soud blíže nezabýval, neboť nebyly formulovány dostatečně konkrétně. K námitce žalobce, že se žalovaný dostatečným způsobem nevypořádal s definicí bezpečné země původu, krajský soud uvedl, že v posuzované věci nebyl důvod se touto definicí zabývat, neboť ta je relevantní pouze v případě, kdy správní orgán rozhoduje podle § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu.

[3] Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal proti tomuto rozsudku krajského soudu kasační stížnost, v níž prvé řadě požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Krajskému soudu vytknul, že se nevypořádal se všemi skutečnostmi, které jsou součástí správního spisu a vyšly najevo v průběhu řízení před krajským soudem, v důsledku čehož nesprávně posoudil právní otázky související s podmínkami pro udělení azylu. Jak správní orgán, tak krajský soud se v rámci přezkoumávání předcházejícího řízení omezily pouze na přezkoumávání důvodu pro udělení azylu ve smyslu § 12 písm. a) a b) zákona o azylu a obecně konstatovaly, že stěžovateli v zemi původu žádné pronásledování nehrozí. Krajský soud se dále nevypořádal s důvody, které pro udělení azylu uváděl stěžovatel ve vztahu k ustanovení § 2 odst. 1 písm. a) zákona o azylu a dostatečně nezkoumal, zda Arménská republika je státem, který splňuje podmínky definice bezpečné země původu a nevypořádal se v této souvislosti s definicí pronásledování tak, jak je upravena v § 2 odst. 8 zákona o azylu. Tím své rozhodnutí učinil nepřezkoumatelným.

[4] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti popřel její oprávněnost, neboť se domnívá, že rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany i rozsudek krajského soudu byly vydány v souladu s právními předpisy. Zdůraznil, že se zabýval všemi rozhodnými skutečnostmi a opatřil si dostatek informací, se kterými měl stěžovatel možnost se v průběhu správního řízení seznámit. K návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti žalovaný uvedl, že se jedná o žádost nadbytečnou, jelikož kasační stížnost má odkladný účinek ze zákona na základě § 32 odst. 5 zákona o azylu. Stěžovatel navrhl zamítnutí kasační stížnosti pro její nedůvodnost.

[5] Po konstatování přípustnosti podané kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda tato kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení příslušná kasační stížnost odmítnuta jako nepřijatelná. Výklad zákonného pojmu „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, byl podán např. usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS. Podle tohoto judikátu „*přesahem vlastních zájmů stěžovatele je jen natolik zásadní a intenzivní situace,*

pokračování

v níž je - kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů“.

[6] O přijatelnou kasační stížnost se tak podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, může jednat mj. *„tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu; b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti“.*

[7] V souzeném případě však Nejvyšší správní soud neshledal, že by tyto podmínky byly splněny a kasační stížnost je proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelná.

[8] K obecné námitce stěžovatele vytykající krajskému soudu nedostatečná skutková zjištění, Nejvyšší správní soud v první řadě uvádí, že jak žalovaný, tak krajský soud se vypořádaly se všemi námitkami a tvrzeními stěžovatele. V případě této námítky odkazuje Nejvyšší správní soud rovněž na svou judikaturu, např. na rozsudek ze dne 18. 1. 2006, č. j. 1 Azs 112/2004 - 61, kde konstatoval, že za situace, kdy námitky učiněné v kasační stížnosti zůstávají v rovině obecného nesouhlasu s rozhodnutím žalovaného, nelze tvrdit, že by žalovaným provedené dokazování bylo nedostatečné a skutková podstata, ze které správní orgán vycházel, neměla oporu ve spise (všechna zde uváděná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz), či rozsudek ze dne 27. 10. 2005, č. j. 1 Azs 174/2004 - 103, ve kterém Nejvyšší správní soud konstatoval, že nezjistil, že by k některým námitkám či podkladům předloženým stěžovatelem nebylo přihlédnuto.

[9] Obdobně se Nejvyšší správní soud vyslovil v rozsudku ze dne 13. 4. 2004, č. j. 3 Azs 18/2004 - 37, uveřejněném pod č. 312/2004 Sbírky rozhodnutí NSS, v němž uvedl, že *„pokud stěžovatel v kasační stížnosti uvádí pouze námitky obecného charakteru, aniž upřesňuje, které konkrétní důkazy či podklady pro rozhodnutí žalovaného v odůvodnění jeho rozhodnutí chybí, je takové tvrzení bez uvedení konkrétních skutečností nedůvodné. Nejvyšší správní soud vychází z premisy „necht' si každý střeží svá práva“; proto nemůže stěžovatel v kasační stížnosti úspěšně namítat, že správní orgán či soud v předcházejícím řízení nezjistil důsledně skutečný stav věcí, pokud sám neuvádí skutečnosti či důkazy, které pro takové tvrzení svědčí“.* V souvislosti s uvedenou kasační námitkou je třeba uvést, že žalovaný má povinnost zjistit skutkový stav věci pouze v rozsahu důvodů, které žadatel o mezinárodní ochranu uvedl v průběhu správního řízení. Povinnost správního orgánu zjistit úplně a

přesně skutečný stav věci tak je limitována tvrzeními žadatele o azyl, což Nejvyšší správní soud vyjádřil např. ve svém rozsudku ze dne 26. 2. 2004, č. j. 5 Azs 50/2003 – 47, nebo v rozsudku ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 24/2003 – 42.

[10] Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou ani námitku že se krajský soud nevypořádal s důvody, které pro udělení azylu uváděl ve vztahu k ustanovení § 2 odst. 1 písm. a) zákona o azylu, když dostatečně nezkoumal, zda Arménská republika je státem, který splňuje podmínky definice bezpečné země původu a nevypořádal se v této souvislosti s definicí pronásledování tak, jak je upravena v 2 odst. 8 zákona o azylu. Krajský soud totiž jasně a přehledně zdůvodnil svůj závěr o tom, že stěžovatel nebyl ve své zemi původu pronásledován, přičemž zohlednil také situaci v zemi původu stěžovatele, když poukázal na skutečnost, že žalovaný vycházel ze zprávy organizace Freedom House a Ministerstva zahraničí USA, podle kterých po volbách v roce 2012 organizace Freedom House zlepšila hodnocení Arménské republiky na stát částečně svobodný. Krajský soud dále přílehavě poukázal na skutečnost, že v posuzované věci nebylo na místě se definicí bezpečné země původu zabývat, neboť ta je relevantní pouze v případě, kdy správní orgán rozhoduje podle § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu.

[11] Nejvyšší správní soud pro úplnost dodává, že z oficiálních informací, z nichž žalovaný při posouzení věci vycházel, je zřejmé, že celková situace v Arménii není nebezpečná, byť se podle zprávy o dodržování lidských práv za rok 2012 ze dne 19. 4. 2013 vydané Ministerstvem zahraničí Spojených států amerických vyskytují porušení lidských práv a podle zprávy organizace Freedom House z ledna 2013 dochází k omezování svobody tisku a problémem je všeobecná korupce. Podle informace Ministerstva zahraničních věcí České republiky ze dne 17. 7. 2013, č. j. 108209/2013 – LPTP, nejsou občané Arménie po návratu ze zahraničí vystavováni šikaně, nebezpečí ani diskriminaci.

[12] Z výše uvedeného je zřejmé, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námitky vznesené stěžovatelem v jeho kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud uzavírá, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

[13] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nepřijatelnou a proto ji podle ustanovení § 104a s. ř. s. odmítl.

[14] Stěžovatel rovněž požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. V situaci, kdy byla kasační stížnost odmítnuta, se Nejvyšší správní soud tímto návrhem již nezabýval, nehledě na to, že odkladný účinek nastává podáním kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany přímo ze zákona - § 32 odst. 5 zákona o azylu a stěžovatel je chráněn před důsledky rozsudku krajského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1 a 3 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu mj., pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu; takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, nejdéle po dobu 1 roku; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně).

pokračování

Platnost uvedeného víza podle § 78 odst. 4 zákona o azylu zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti.

[15] O náhradě nákladů řízení před Nejvyšším správním soudem bylo za použití ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 téhož zákona rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. prosince 2014

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu